

Arrest

nr. 230 655 van 20 december 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 april 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 juni 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 september 2019.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 mei 2016 diende verzoeker, in functie van zijn zus, die de Franse nationaliteit heeft, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie.

1.2. Verzoeker deed op 6 augustus 2016 afstand van de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie.

1.3. Op 6 augustus 2016 diende verzoeker, in functie van zijn Belgische moeder – een vrouw die sedert 2009 in België verblijft –, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 2 februari 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.5. Op 3 maart 2017 diende verzoeker, in functie van zijn Belgische moeder, een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 31 augustus 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.7. Op 20 september 2017 diende verzoeker, in functie van zijn Belgische moeder, een derde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.8. Bij arrest nr. 198 310 van 22 januari 2018 vernietigde de Raad de beslissing van 31 augustus 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 19 maart 2018, in antwoord op de verblijfsaanvragen van 3 maart 2017 en 20 september 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.10. Bij arrest nr. 209 368 van 17 september 2018 verwierp de Raad het beroep tegen de beslissing van 19 maart 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.11. Op 27 oktober 2018 diende verzoeker, in functie van zijn Belgische moeder, een vierde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.12. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 25 april 2019 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 3 mei 2019 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.10.2018 werd ingediend door:

Naam: [N.]

Voorna(a)m(en): [J.P.]

Nationaliteit: Suriname

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische moeder, de genaamde [N.S.M.] [...] in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Als bewijs van dat ten laste zijn werden volgende bewijsstukken voorgelegd:

Als bewijs van dat ten laste zijn werden volgende bewijsstukken voorgelegd

- *Attest Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (Mt-GLIS) Afdeling Kantoor van de Bewaarder dd. 18.09.2017 en dd. 24.09.2018,*
- *Attesten van inspectie der directe belastingen waarin staat dat betrokkene in 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016 en 2017 geen inkomen heeft genoten.*
- *bewijs van het overmaken van geld aan betrokkene in 2010 twv 890 euro, in 2011 twv 800 euro. in 2013 twv van 2586 +711.5 euro, in 2015 twv 250 + 1091,50 euro.*
- *Historiek transactie Moneygram dd. 09/09/2013 (2586 euro) + 30/01/2013 (711,50 euro) + 27/12/2015 (1091 euro)*
- *Attest van het OCMW Hamme dd. 02.10.2018 op naam van betrokkene en de referentiepersoon waaruit blijkt dat zij geen financiële tegemoetkoming hebben genoten.*
- *Als bewijs van inkomsten van de referentiepersoon worden loonbrieven voorgelegd van de VZW OTC Spoor,*
- Twee voor de maanden september, oktober en november 2018.*

Aan de hand van de voorgelegde documenten kan niet worden gesteld dat betrokkene afdoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Het attest van de inspectie der direct[e] belastingen getuigt van het feit dat betrokkene geen inkomen had in de jaren 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016 en 2017. Wat de jaren 2016 en 2017 betreft spreekt dat voor zich gezien uit het paspoort van betrokkene blijkt dat hij reeds op 7.01 2016 is afgereisd naar Nederland.

De attesten betreffende het onvermogen van betrokkene werden immers opgesteld op een moment dat hij niet meer in Suriname verbleef. De relevantie ervan wordt dan ook betwist.

Het attest van MI-GLIS betreft de situatie van september 2017 en september 2018, niets sluit uit dat betrokkene wel degelijk onroerende goederen bezat toen hij nog in Suriname verbleef. De onvermogenheid van betrokkene is bijgevolg niet voldoende aangetoond.

Daarnaast is er niet afdoende aangetoond dat betrokkene financieel en/of materieel afhankelijk was/is van de referentiepersoon vanuit het land van herkomst of origine. De stortingen die als bewijs werden voorgelegd zijn uiterst beperkt en onregelmatig (890,00 euro in 2010, 800 euro in 2011, 3297,50 euro in 2013 en 1341.50 euro in 2015) om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn. Deze tonen dan ook niet aan dat verzoekende partij in het land van herkomst afhankelijk was van deze stortingen om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien.

Tenslotte blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene van 22.05.2017 tot 11.07.2017 tewerkgesteld was bij [M.] BVBA en sedert 18.08.2017 tot 02.10.2018 tewerkgesteld was bij de firma [D.V.] BVBA. Na de vorige weigering dd. 19.03.2018 heeft betrokkene deze tewerkstelling stopgezet in functie van zijn nieuwe aanvraag. Aangezien betrokkene zelf over een inkomen beschikte, is niet voldoende bewezen dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon. Er worden verder ook geen bijkomende bewijzen van ten laste zijn voorgelegd na de datum van 02.10.2018, het moment sinds wanneer hij niet meer werkt bij de firma [D.V.] BVBA.

Betrokkene heeft dan ook niet afdoende bewezen dat hij financieel en/of materieel afhankelijk was en is van de referentiepersoon. Bijgevolg voldoet hij dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Op 18 september 2019 werd een beschikking opgesteld waarin het volgende werd gesteld:

"De verzoekende partij werd bij aangetekend schrijven door de Raad de vraag gesteld of zij een synthesememorie wenst neer te leggen. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij binnen de in artikel 39/81, vierde lid van Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie niet in kennis heeft gesteld of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. In zijn arrest met nummer 110/2014 van 17 juli 2014 oordeelde het Grondwettelijk Hof dat voormelde termijn van 8 dagen - waarbinnen de griffie in kennis dient te worden gesteld of een synthesememorie zal worden ingediend - "geen afbreuk [doet] aan het daadwerkelijke karakter van dat annulatieberoep dat door een vreemdeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is ingesteld". De vreemdeling is er immers "niet (...)toe gehouden zijn synthesememorie binnen de termijn van acht dagen op te stellen. Binnen die termijn dient hij, op basis van de inzage in dat dossier en op basis van het onderzoek van de eventuele nota met opmerkingen waarvan hij vóór die inzage een afschrift heeft gekregen, enkel te beslissen of er aanleiding bestaat te repliceren op de tegenpartij. Zoals in B.8.2.4 in herinnering is gebracht, beschikt de auteur van het annulatieberoep, voor het opmaken en het versturen van die repliek in de vorm van een synthesememorie, over zeven extra dagen." (GwH 17 juli 2014, nr. 110/2014).

Met toepassing van hetzelfde wetsartikel moet de Raad onverwijld uitspraak doen "waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld".

Verzoeker verzocht op 25 september 2019 om te worden gehoord.

Ter terechtzitting van 18 november 2019 brengt verzoeker een stuk aan waaruit blijkt dat hij op 5 juli 2019 een aangetekende brief aan de Raad heeft verzonden teneinde mee te delen dat hij geen synthesememorie zal neerleggen. Ondanks het feit dat niet blijkt dat voormelde brief de Raad ooit heeft bereikt dient, op basis van de voorgelegde bewijsstukken, te worden aangenomen dat verzoeker wel degelijk een passend en tijdig gevolg heeft gegeven aan de uitnodiging om mee te delen of hij al dan niet een synthesememorie wenste neer te leggen. Het in de beschikking van 18 september 2019 opgenomen standpunt dient dan ook te worden verlaten en het beroep dient te worden onderworpen aan een onderzoek ten gronde.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

[...]

"5.

Verzoeker is, zoals hierboven gesteld, de zoon van zijn Belgische moeder, mevrouw [N.S.M.].

Verzoeker vroeg op 27.10.2018 gezinshereniging aan met deze referentiepersoon en dit op basis van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet.

Deze aanvraag werd geweigerd. Verwerende partij stelt daarbij dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden tot gezinshereniging op voornoemde basis en dat hij met andere woorden niet afdoende heeft bewezen dat hij ten laste was van de referentiepersoon.

Evenwel stelt voornoemd wetsartikel het volgende:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoel in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen. ”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° stelt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het [recht] van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven. ”

Verzoeker heeft op afdoende wijze de voorwaarde van “het ten laste zijn” bewezen.

Zo werden er maar liefst 10 bewijzen van geldstortingen voorgelegd door de referentiepersoon aan verzoeker, in de periode 2010 t.e.m. 2015. Er werd daarbij in totaal een bedrag van 6.329,00 EUR overgemaakt!

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat deze geldstortingen “uiterst beperkt en onregelmatig” zijn om de afhankelijkheidsrelatie te kunnen aantonen.

Vooreerst werden deze geldstortingen wél op regelmatige basis gedaan, daar het gaat over respectievelijk 2 of 3 geldstortingen per jaar, verspreid over 4 jaren. Daarnaast kan een totaalbedrag van 6.329,00 bezwaarlijk als beperkt worden bestempeld. Bovendien is het leven in Suriname veel goedkoper als in West-Europa en dient men niet over dezelfde bedragen te beschikken om er een menswaardig leven te kunnen leiden.

Daarnaast stellen de bovengenoemde wetsartikelen, noch enig ander artikel in de Vreemdelingenwet, enige tijds- of frequentievoorwaarde aan het ten laste zijn.

Verwerende partij creëert bijgevolg in haar weigeringsbeslissing een voorwaarde die niet bij wet wordt voorzien door te stellen dat de geldstortingen te beperkt en te onregelmatig zouden geweest zijn.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van zijn moeder. De afhankelijkheidsrelatie wordt met andere woorden op afdoende wijze aangetoond.

Verzoeker heeft bijgevolg wel degelijk aangetoond dat hij in land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Verwerende partij schendt bijgevolg de hierboven genoemde wetsartikelen en beginselen van behoorlijk bestuur, door zich bij het nemen van de bestreden beslissing niet te baseren op een correcte feitenbevinding alsook op alle dienstige gegevens en stukken in het dossier.

6.

Daarnaast stelt verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoeker zijn onvermogen niet voldoende heeft aangetoond.

Nochtans heeft verzoeker maar liefst 9 attesten voorgelegd, afkomstig van de Inspectie der Directe Belastingen uit Suriname, waaruit blijkt dat hij in de periode 2009-2017 geen enkele vorm van inkomsten had in het land van herkomst.

Daarnaast legde verzoeker tevens een attest voor waaruit blijkt dat hij over geen onroerende eigendommen beschikte in het land van herkomst.

Verzoeker heeft aldus zijn onvermogen in het land van herkomst bewezen. De nodige stukken werden hiertoe bijgevoegd.

Ook hier schendt verwerende partij bijgevolg de hierboven genoemde wetsartikelen en beginselen van behoorlijk bestuur, door zich bij het nemen van de bestreden beslissing niet te baseren op een correcte feitenbevinding alsook op alle dienstige gegevens en stukken in het dossier.

Bovendien dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoeker bijgevolg zijn onvermogen niet zou hebben aangetoond, quod non (verzoeker verwijst naar de voorgelegde attesten die erop wijzen dat hij geen inkomsten, noch onroerende goederen had in Suriname), is dit van ondergeschikt belang.

In het betrokken arrest werd geoordeeld dat de kern van het begrip "ten laste zijn" vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist. (RvV 26 oktober 2018, arrest nr. 211 725 - STUK 3). Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend.

Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel.

Er dient evenwel benadrukt te worden dat voornoemd bewijs in casu wél voorligt. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoeker over geen enkel inkomen, noch over geen enkel onroerend goed beschikt.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg afdoende dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst en hierbij ten laste is van de referentiepersoon.

7.

Gelet op het voorgaande mag het dus duidelijk zijn dat verwerende partij de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft gemotiveerd.

Verwerende partij heeft zich immers niet gesteund op een correcte feitenbevinding, alsook niet op alle dienstige gegevens en stukken in het dossier."

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing heeft verwezen naar de van toepassing zijnde reglementaire bepalingen en duidelijk heeft uiteengezet dat hij verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden weigert omdat uit de door hem aangebrachte overtuigingsstukken niet blijkt

dat hij in zijn land van herkomst of origine ten laste is van zijn moeder. Verweerder heeft uiteengezet op basis van welke argumentatie hij besloot dat de aangebrachte bewijsstukken niet toelaten te oordelen dat verzoeker ten laste is van zijn moeder. Hij heeft tevens aangegeven dat hij vaststelde dat verzoeker, voorafgaand aan zijn aanvraag om als persoon ten laste tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten, over een eigen inkomen uit een tewerkstelling beschikte. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, § 2 iuncto artikel 40bis § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bloedverwanten in neergaande lijn van een Belg die jonger zijn dan eenentwintig jaar of die ten laste zijn een recht op verblijf kunnen laten gelden op voorwaarde dat zij deze Belg vergezellen of vervoegen en hij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, voldoende huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Verzoeker, die vierendertig jaar oud is, houdt in wezen voor dat verweerder verkeerdelijk heeft geoordeeld dat hij niet aantoonde dat hij ten laste is van zijn Belgische moeder.

Allereerst stelt verzoeker dat hij tien bewijsstukken overmaakte waaruit blijkt dat hij tussen 2010 en 2015 geldsommen ontving van zijn Belgische moeder. Hij betoogt dat hem in deze periode 6.329 euro werd overgemaakt.

Verweerder heeft evenwel rekening gehouden met de bewijsstukken waarnaar verzoeker verwijst en geoordeeld dat deze stukken slechts toelaten te besluiten dat de stortingen die aan verzoeker gebeurden "*uiterst beperkt en onregelmatig*" zijn en bijgevolg niet toelaten te concluderen dat hij in zijn land van herkomst afhankelijk was van deze stortingen om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Verzoeker stelt dat stortingen gespreid over een periode van vier jaar ten belope van een bedrag van 6.329 euro niet kunnen worden beschouwd als beperkt. De Raad merkt evenwel op dat de bewijsstukken waarnaar verzoeker verwijst betrekking hebben op de periode 2010 tot en met 2015 en dus over een periode van zes jaar handelen. Het is niet kennelijk onredelijk om, op basis van de vaststelling dat verzoekers moeder, over een periode van zes jaar en op onregelmatige tijdstippen, geldstortingen deed en dat het totaalbedrag van deze geldstortingen slechts 6.329 euro is te concluderen dat niet wordt aangetoond dat verzoeker ten laste is van zijn moeder. Het ongestaafde betoog van verzoeker dat de levensduurte in Suriname verschillend is van deze in West-Europa doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Door de tijdsperiode waarbinnen stortingen gebeuren en het bedrag van deze stortingen in aanmerking te nemen heeft verweerder, in tegenstelling tot wat verzoeker meent, ook geen voorwaarden aan de wet toegevoegd, doch slechts een invulling gegeven aan het begrip "*ten laste*", dat is opgenomen in het artikel 40bis § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet waarnaar wordt verwezen in artikel 40ter, § 2 van dezelfde wet.

Daarnaast voert verzoeker aan dat hij negen attesten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij, in de periode 2009 – 2017 geen inkomsten had in Suriname en dat hij een attest aanbracht waaruit blijkt dat hij in dat land ook geen onroerende goederen heeft.

De motivering van de bestreden beslissing laat toe vast te stellen dat verweerder ook met de attesten die verzoeker aanbracht om aan te tonen dat hij in Suriname geen inkomen had rekening heeft gehouden. Verweerder heeft immers gemotiveerd dat aangezien verzoeker reeds sedert 7 januari 2016 niet langer in Suriname verblijft stukken die betrekking hebben op het ontbreken van een inkomen in dat land niet meer relevant zijn. De Raad wijst er in dit verband op dat het niet kennelijk onredelijk is om stukken die zouden kunnen aantonen dat een vreemdeling in een verder verleden geen eigen inkomsten had of onvermogen was niet toelaten te beoordelen dat hij op het ogenblik dat hij een recht op verblijf laat gelden ten laste is van de persoon die hij wenst te begeleiden of te vervoegen. Dit geldt des te meer nu het niet ter discussie staat dat verzoeker, een jonge gezonde man, in de loop van de

jaren 2017 en 2018 gedurende verscheidene maanden was tewerkgesteld en over eigen inkomsten uit arbeid kon beschikken.

De Raad wijst er ten overvloede op dat de bewoordingen van de wet niet vatbaar zijn voor interpretatie. Een vreemdeling die ouder is dan eenentwintig jaar moet, om een recht op gezinshereniging te kunnen laten gelden ten aanzien van een ascendent het *“ten laste zijn”* (tegenwoordige tijd) aantonen. Het volstaat dan ook niet om te verwijzen naar een situatie zoals deze volgens deze vreemdeling in een ver verleden bestond en waarvan, gelet op de in casu beschikbare inlichtingen, niet blijkt dat deze nog actueel is.

Verweerder heeft ook aangegeven dat uit het gegeven dat verzoeker aantoonde dat hij in 2017 en in 2018 geen onroerende goederen in Suriname bezat op zich niet kan worden afgeleid dat hij *“financieel en/of materieel afhankelijk was en is van de referentiepersoon”*. Verzoeker erkent dat een bewijs van onvermogen op zich niet aantoonde dat hij een effectieve ondersteuning van de referentiepersoon behoeft. Er blijkt bijgevolg zelfs niet dat hij enig belang heeft bij zijn grief dat verweerder onterecht oordeelde dat hij niet afdoende aantoonde onvermogen te zijn.

Door voor te houden dat hij noch over inkomsten, noch over onroerende goederen beschikt maakt verzoeker niet aannemelijk dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat hij niet aantoonde dat hij ten laste is van zijn Belgische moeder.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Verder dient nog te worden gesteld dat verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk maakt dat verweerder door de bestreden beslissing te nemen is afgeweken van een vaste gedragslijn, dat hij bepaalde toezeggingen of beloften niet zou zijn nagekomen of dat hij rechtmatige verwachtingen niet zou hebben gehonoreerd. Er kan dan ook niet worden besloten dat het vertrouwensbeginsel werd geschonden.

3.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

G. DE BOECK